Перекладач: Л. С. Первомайський

...Знов відвідав я
Той закуток землі, де я відбув
На вигнанні два роки непримітних.
Вже десять літ пролинуло — й чимало
Змінилося для мене у житті,
І сам, підвладний спільному закону,
Перемінився я — та знову тут
Минувшина мене поймає жваво,
І, видається, вчора ще блукав
В гаях оцих я.
Ось домок опальний,
Де з нянею сердешною я жив.
Старої вже нема — вже за стіною
Не чую я її важкого кроку,
Ані її дозору кропіткого.
Ось горб лісистий, над яким, бувало,
Сидів я, непорушний, і дививсь
На озеро, замислюючись сумно
Про інші береги, про інші хвилі...
Між злотних нив і пасовиськ зелених,
Синіючи, воно лежить просторо,
Через його недовідомі води
Пливе рибалка й тягне за собою
Убогий волок. В берегах розлогих
Розсіялися села, там, за ними,
Вітряк покривлений, над силу крила
Ворочає під вітром... На кордоні
Дідівських володінь, на місці тім,
Де вгору підіймається дорога,
Дощами геть порита, три сосни
Стоять — одна окремо, інших двоє
Близенько в парі,— тут, коли я верхи

При місяці, бувало, проїздив,
Знайомим шумом шерех їх вершин
Щораз вітав мене. По тій дорозі
Тепер поїхав я й перед собою
Побачив знову їх. Вони ті ж самі,
Той самий їх, знайомий вуху, шерех,
Та біля прикорнів їх постарілих
(Де все було раніш, як пустка, голе)
Тепер розрісся молодий гайок
Зеленою сім'єю; наче діти,
Кущі зійшлися в затінку. Один
Стоїть окремо їх сумний товариш,
Мов парубок старий; як і раніш,
Навколо мене пустка.
Здрастуй, плем'я,
Мені незнане, молоде! Не я
Побачу твій могутній пізній розквіт,
Коли переростеш моїх знайомців
І голову заслониш їх стару
Од віч прохожого. Та хай мій внук
Почує ваш привітний шум, коли,
Йдучи додому з дружньої розмови,
Думок веселих і приємних повний,
У темряві нічній повз вас перейде
Й мене згадає...